

§ 38 a) byli by oprávněni přijímati zakázky na amatérské fotografie, kdyby je podle opovědi své živnosti směli prodávati, neboť jen na takové zboží smějí přijímati zakázky. Než živnostenský prodej amatérských fotografií je pojmově vyloučen. Amatérskou fotografií nerozumí se fotografování provozované způsobem živnostenským, nýbrž fotografování pro vlastní potřebu a zábavu fotografem amatérem. Je-li pojmovým znakem amatérské fotografie, že fotograf amatér fotografuje pro vlastní potřebu a zábavu, pak není amatérský výrobek (hotový vyvolaný a okopírovaný snímek z negativu, exponovaného amatérem) předmětem obchodování a ztratil by povahu amatérského výrobku, jakmile by přišel od obchodu; je tedy pojmově vyloučeno, aby takovéto amatérské fotografie tvořily předmět nějaké obchodní živnosti.

Přijímá-li majitel obchodní živnosti od fotografů amatérů zakázky na provedení jednotlivých částí fotografického procesu (vyvolávání fotografických snímků, kopírování, retušování, zvětšování), nelze v tom spatřovati provádění změn a oprav na výrobcích jím dodaných po rozumu 2. odst. § 38 a) živn. řádu, neboť řečenou činností se přeměňují hotové výrobky (nevyvolané fotografické desky) na nový (od fotografické desky odlišný) výrobek, totiž na amatérskou fotografii. Tato činnost není prováděním změn a oprav na výrobcích dodaných majitelem obchodní živnosti.

Přijímání zakázek na zhotovování amatérských fotografií není přijímání zakázek na zboží, které podle opovědi živnosti smí obchodník se smíšeným zbožím, resp. materiálním zbožím prodávati, nýbrž jde o objednávky na jednotlivé úkony fotografického procesu. K přijímání takových objednávek však oprávněn není. Na věci nic nemění, že podle stanoviska žal. úřadu obchodníci se smíšeným, resp. materiálním zbožím dávají prováděti práce potřebné k dokončení amatérské fotografie (vyvolávání fotografické desky, kopírování, retušování, zvětšování) oprávněným živnostníkům (fotografům), neboť nejde-li, jak bylo řečeno, o zboží, které smí majitel obchodní živnosti prodávati, pak je lhostejno, kdo řečené práce koná.

Vyslovil-li žal. úřad, že Oskar H., Karel W., František B. a Karel H. jsou oprávněni přijímati zakázky také na fotografie a zvětšeniny vůbec, tedy i takové, které podle toho, co bylo řečeno, nelze považovati za zboží po rozumu ustanovení 2. odst. § 38 a) živn. řádu, dopustil se nezákonnosti.

Č. 12.729.

Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci: I. * Státním odpočivným (zaopatřovacím) platem ve smyslu § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. o úsporných opatřeních personálních rozumí se i požitky přiznané podle § 11 restriktivního zákona č. 286/1924 Sb. při dobrovolném odchodu z činné služby. — II. * Správní úřad, provádějící snížení státních odpočivných (zaopatřovacích) platů podle § 7 vlád. nař. č. 252/

1933 Sb. z důvodu vedlejšího výdělečného příjmu poživatele oněch platů, je vázán pravoplatným rozhodnutím příslušného úřadu finančního o odpočitatelných srážkách z tohoto výdělečného příjmu.

(Nález z 16. ledna 1937 č. 4954/35-6.)

V ě c: Alexandr B. ve Skalici proti rozh. min. nár. obrany z 13. června 1935 o snížení vojenských zaopatřovacích platů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l byl jako kapitán intendance dekretem min. nár. obrany z 10. června 1925 ke své žádosti z 23. března 1925 přeložen do výslužby (nesup. zálohy) a vyměřeno mu výslužné podle § 11 zákona č. 286/1924 Sb.

Nař. rozhodnutím snížil žal. úřad st-li jeho odpočivné požitky na základě § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. z důvodu vedlejšího výdělečného příjmu, vysloviv mimo jiné, že srážky, jež berní správa uznala st-li, nejdou výhradně na vrub výdělečného příjmu st-lova a nelze je proto při výpočtu podle ustanovení uvedeného § 7 od výdělečného příjmu odečísti celé, nýbrž jen úměrnou jejich část a že representační přídavek a remunerace mohly by býti odečteny jen tehdy, kdyby st-l předložil potvrzení berní správy, že při stanovení daně důchodové nebyly rovněž počítány do příjmu.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami:

Vytýkajíc nař. rozhodnutí nezákonnost, namítá stížnost především, že předpis § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb., o nějž se rozhodnutí to opírá, vztahuje se výslovně pouze na odpočivný plat, st-l byl však přeložen do nesup. zálohy a je stále veden v evidenci pro nastoupení aktivní služby v případě potřeby. St-li vyplácené zaopatřovací požitky mohou prý býti sníženy jen podle předpisů zákona č. 286/1924 Sb. Námitka tato je lichá.

Vlád. nař. č. 252/1933 Sb. o úsporných opatřeních personálních, vydané na základě § 1 zákona č. 95/1933 Sb. o mimořádné moci nařizovací a prodloužené zákonem č. 206/1933 Sb., stanovilo v § 7, kterým byl změněn předpis § 15 zákona č. 204/1932 Sb., že »má-li poživatel (poživatelka) státního odpočivného (zaopatřovacího) platu vedle odpočivných (zaopatřovacích) platů stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové, snižuje se výplata odpočivných (zaopatřovacích) platů o polovinu částky výdělečného příjmu. Tímto snížením nesmí úhrn odpočivných (zaopatřovacích) platů a výdělečného příjmu klesnouti pod částku 24.000 Kč, do kteréžto částky se nepočítají výchovné, přídavky na děti a příspěvky na výchovu«. Z předpisu toho je zřejmo, že nečiní žádného rozdílu, o jaký odpočivný plat státní jde a na základě jakého zákona provedeno přeložení do výslužby osoby, jejíž odpočivný (zaopatřovací plat se podrobuje snížení. Rozhodnou je toliko skutečnost, zda poživatel státního odpočivného požitku má ještě vedlejší stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové.

Že st-l požívá zaopatřovací požitky, ani písemná stížnost nepopírá, a v dekretu min. nár. obrany z 10. června 1925 měl žal. úřad dostatečný podklad pro svůj závěr, že st-l byl přeložen do výslužby (nesup. zálohy) a že mu byly podle § 11 zákona č. 286/1924 Sb. od 1. července 1925 vyměřeny příslušející zaopatřovací požitky, zejména výslužné.

Pokud st-l při ústním líčení namítal, že se § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. na st-le nevztahuje proto, že st-l není poživitelem zaopatřovacích platů, nýbrž poživitelem platů podle restriktivního zákona č. 286/1924 Sb., o kterých se prý vlád. nař. č. 252/1933 Sb. nezmiňuje, nemohl nss námitku tu shledati důvodnou, ježto zaměstnancům, kteří odešli dobrovolně z činné služby podle § 11 zákona č. 286/1924 Sb., přiznávají předpisy tohoto zákona odpočivné požitky s příplatkem, tedy normální odpočivné (zaopatřovací) platy. Předpis § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. pak má na zřeteli poživitele odpočivného (zaopatřovacího) platu a tedy poživitele platů téhož druhu, jaké normuje § 11 restriktivního zákona č. 286/1924 Sb. Nelze proto uznati, že by aplikace § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. na tyto zaopatřovací požitky byla v odporu se zákonem.

Skutečnost, že st-l i po svém přeložení do výslužby je dosud v branném poměru, je zcela nerozhodnou, když podle § 25 bran. zákona č. 193/1920 Sb. ve znění zákona č. 53/1927 Sb. i osoby do výslužby přeložené podléhají podle § 2 odst. 4 téhož zákona branné povinnosti. Nemůže tedy st-l z toho, že je veden dosud v evidenci pro aktivní službu, nic vyvoditi pro názor, že jeho zaopatřovací požitky nejsou odpočivným platem ve smyslu § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb.

Stížnost namítá však ještě dále, že ani podle cit. ustanovení, kdyby ho bylo lze na st-le použití, není nař. rozhodnutí správné, protože nesprávně vypočítává st-lův stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové, zahrnujíc do něho i částku, kterou st-l dostává jako remuneraci a reprezentační paušál, třeba je berní správa nesprávně zahrnula do základu pro vyměření daně důchodové, protože tyto částky slouží zvláštnímu účelu a nemohou proto do příjmu podle uvedeného vlád. nař. býti započítávány. Při ústním líčení provedl st-l blíže tuto námitku ještě v ten rozum, že když berní správa mu zmíněné položky neodečtla, nemusí toto bezpráví trpěti při redukci svých odpočivných příjmů. Ani tato námitka není důvodnou.

Výdělečným příjmem ve smyslu § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. rozuměti sluší — jak nss vyslovil a odůvodnil již v nálezech Boh. A 7445/28 a 11.853/35, vykládaje stejný právní pojem v obdobném ustanovení § 18 zákona č. 286/1924 Sb. — skutečný a čistý příjem, sloužící za podklad vyměření daně důchodové, po odečtení odpočitatelných srážek. Otázku, které srážky jsou odpočitatelné, řeší si správní úřad, provádějící redukci odpočivných platů, toliko prejudiciálně, a má-li v tom směru po ruce pravoplatný výměr příslušného úřadu finančního, je rozhodnutím úřadu finančního vázán.

V daném případě poukázal žal. úřad v nař. rozhodnutí na to, že reprezentační přírůstek a remunerace by mohly býti st-li odečteny jen tehdy, kdyby předložil potvrzení berní správy, že při předpisu daně

důchodové nebyly rovněž čítány do příjmu. Proti tomuto důvodu stížnost vlastně nebrojí. Ježto však st-l sám uznává, že remunerace a paušál reprezentační nebyly berní správou od zdanitelného příjmu odečteny, nemohl nss shledati nezákonnost v tom, že žal. úřad si otázku odpočitatelnosti zmíněných položek neřešil jinak než příslušná berní správa.

Č. 12.730.

Zdravotnictví. — Řízení správní: * Jestliže lázeňský řád zřízený podle § 100 odst. 2 zák. čl. XIV:1876 usnesením municipálního výboru odporuje zákonu, může za předpokladů § 12 odst. 3 zák. čl. XXI:1886 toliko býti nahrazen statutem, ježž má vydati vláda cestou nařizovací.

(Nález z 19. ledna 1937 č. 10.115/37.)

Věc: Dr. Mořic B., Mořic S., Julius S. a Eugen S. ve Sliachi proti rozh. min. veř. zdrav. a těl. výchovy v Praze z 12. února 1934 o lázeňském statutu ve Sliachi.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Min. veř. zdrav. a těl. výchovy výnosem z 12. února 1934 prohlásilo z moci úřední za zrušená všechna ustanovení lázeňského statutu — s výjimkou předpisů policejních (zdravotně-policejních) — vydaného pro lázně ve Sliachi župním správním výborem župy zvolenské 30. května 1912 a schváleného býv. uh. min. vnitra 30. června 1913, a to po rozumu ustanovení §§ 11, 12 zák. čl. XXI:1886, ježto zmíněné lázně, stavše se státním majetkem, podléhají zákonu z 18. prosince 1922 č. 404 Sb. o úpravě hospodaření ve státních závodech, ústavech a zařízeních, jež převahou nemají plniti úkoly správní, dále pak vlád. nař. z 25. září 1924 č. 206 Sb., kterým se zmíněný zákon provádí, a veškerá právě uvedená ustanovení zmíněného statutu jsou v rozporu s těmito zákonnými ustanoveními, jakož i s normativními nařízeními min. veř. zdrav. a těl. výchovy na základě těchto ustanovení vydanými. Jedná se zvláště o ustanovení obsažená v §§ 1 — 32, 48 odst. 1, 49 a o převážnou, resp. podstatnou část ustanovení obsažených v §§ 50, 57, 61 — 81, 84 zmíněného statutu. K bližšímu vysvětlení tohoto rozhodnutí uvádí min. veř. zdrav. a těl. výchovy toto: Působnost municipálních správních výborů župních v příčině vydávání statutů podle § 159 lit. a) zák. čl. XIV:1876 a §§ 3, 11 a 12 zák. čl. XXI:1886 přešla podle zákona č. 126/1920 Sb. na župní úřady a z těchto podle zákona č. 125/1927 Sb. dnem 1. července 1928 na zem. úřad a vyžadují tyto statuty ke své platnosti schválení příslušného ministra. Vzhledem k předpisu §§ 3, 11 a 12 cit. zák. čl. XXI:1886 může pak příslušné min. zkoumati podle potřeby platnost těchto statutů, zvláště jsou-li v souladu s později vydanými zákony a vlád. nař. Min. veř. zdrav. a těl. výchovy po prozkoumání zmíněného statutu zjistilo, že jeho výše uvedená ustanovení odporují zákonu z 18. prosince 1922 č. 404 Sb. a vlád. nař. z 25. listopadu 1924